

Jenta på gulvet

Hun vil ikke ha hjelp. Hun vil hjem, hun vil dø.

Tekst Lise Hetland Foto Colourbox

Ambulansepersonellet slipper taket i armene hennes, plasserer henne på et rom, og sender ansvaret videre. «Siden du er såpass urolig, må du holde deg inne på rommet.» Hun synker ned i en krok på gulvet, med knærne opp under haken og ansiktet gjemt. Hun skammer seg litt, hun er sliten, men mest av alt er hun forferdelig sint, og uten å være klar over det, distansert fra seg selv.

Alt hun ser er gulv og føtter, for selv om hun er sint og kald, er det fortsatt noe i henne som er for sårbart til å kunne møte noens øyne. De sitter i døråpningen, sperrer for utgangen og liksom passer på. Og leser blad. Hvorfor snakke til henne? Hun svarer jo ikke, og holder for ørene om noen prøver. Det vil si, den ene gangen de prøvde. Med jevne mellomrom sier de navnet hennes, for å sjekke om hun denne gangen vil svare.

Ingen respons, etterfulgt av stillhet som kun brytes av lyden av papir og blad som vendes.

Hun vil ikke samarbeide, ikke denne gangen. Hun vil hjem, hun vil dø. Hun har blod i håret, og klærne skjuler blåmerker på bein, armer og håndledd etter fysiske kamper med de som skulle hjelpe, de som skulle redde et liv. Hun klarte ikke se det på den måten. Ikke enda. For henne var dette inntrengere som tok fra henne valget og muligheten til å gjennomføre det hun endelig hadde klart å samle styrke og mot til. Armene hennes er fulle av blåmerker, sting og arr, og for henne føles det helt riktig. Det stemmer liksom, slik det skal være. Skadet. Ødelagt. Nesten som om kroppen spiller sjelen.

Senga er urørt, håndklærne som ligger pent brettet er også urørt. Alt er urørt.

Hun legger seg på det kalde, harde gulvet og krøller seg sammen til en ball i hjørnet, og prøver å sove. Med jevne mellomrom kommer noen bort og sier navnet hennes, med spørsmålsteget bak, uten å få respons. En gang er det en som sier, «ja ja, du kommer til å få skikkelig vondt i ryggen i morgen hvis du skal ligge der.» Som om hun brydde seg om det?

Menså, når det nærmer seg natt, hører hun en ny stemme. Den er annerledes. Den er myk, rolig og omsorgsfull. Hun presenterer seg, I, heter hun. Hun setter seg på huk, og jenta på gulvet kjenner en hånd på skulderen sin. «Jeg får så vondt av deg der du ligger. Kom så skal jeg hjelpe deg opp i sengen.» Jenta svarer ikke denne gangen heller, og etter en stund fortsetter den snille stemmen. «Jeg legger i hvert fall dyna over deg, så du ikke fryser.» Og så tar hun dyna ned

LPS fylkesledere 2011-2012

Navn	Epost	Fylkeskontakter
Liv Bech Johannessen	livbech.johannessen@lds.no	Oslo
Jørgen Due	jorgendue@bbnett.no	Oppland
Torfrid Johansen	torfrid.johansen@vestreviken.no	Buskerud
Bjørg Skjøtskift	bjorg.skjotskift@sykehuset-innlandet.no	Hedemark
Charlotte Walther	cwalth@online.no	Østfold
Charlotte Walther	cwalth@online.no	Akershus
Charlotte Walther	cwalth@online.no	Vestfold
Gitte Slåtta	gitte.slatta@sthf.no	Telemark
Eli Jorid Sveipe	eli.jorid.sveipe@sshf.no	Aust Agder
Bodil Bakkan Nielsen	bodb@online.no	Vest Agder

LISELITEN.COM

Les om Lise Hetland sine erfaringer fra psykiatrien på hennes blogg liseliten.com.

fra sengen og legger den forsiktig over jenta på gulvet.

Akkurat der og da, samtidig som dyna møter kroppen hennes, faller hele jentas forsvar i grus. Det kalde, harde laget som skulle beskytte henne fra den kalde, harde verden, faller sammen, og plutselig er hun naken, sårbar og redd. Hun ligger fortsatt helt stille, nå uten å puste, i frykt for at noen skal se hva som akkurat skjedde – med henne. Etter at hun har trukket pusten noen ganger, og ser at verden rundt fortsatt står, lar hun seg hjelpe, og setter seg opp på sengekanten.

For første gang den dagen, sier jenta noe, så lavt at man nesten ikke kan høre det, med mindre man hører etter. «Jeg kan ikke legge meg i sengen, for det betyr at jeg tar i mot hjelp, og det kan jeg ikke tillate meg.» I setter seg

på huk slik at jenta kan se ansiktet hennes uten å måtte heve det bøyde hodet sitt. Hun smiler forsiktig og svarer: «Det vil ikke tjene deg på noen måte å ligge på gulvet. Nå er du uansett her, så la oss prøve å gjøre det beste ut av det, okei?» Jenta

hvisker et «ja» og legger seg til slutt i senga. I, mennesket med den varme, snille stemmen, pakker dyna trygt og godt rundt jenta som ikke lenger ligger på gulvet, og omsider sovner hun. Takk. ■

Navn	Epost	Fylkeskontakter
Peter Hee Andersen	peterhee@lyse.net	Rogaland
Laila Heggernes Forsberg	laila.heggernes.forsberg@helse-bergen.no	Hordaland
Liv Stokkenes Jacobsen	liv.stokkenes.jacobsen@helse-forde.no	Sogn og Fjordane
Anne Synnøve Solvåg	anne.synnove.solvag@molde.kommune.no	Møre og Romsdal
Janne Konstad	jannekonstad@ghotmail.com	Sør-Trøndelag
Tore Tofte	tore.tofte@hnt.no	Nord-Trøndelag
Rita Hove	rita.hove@nordlandssykehuset.no	Nordland
Åshild Fause	ashild.fause@uit.no	Troms
Anne-Lill Haabeth	annelillhaabeth@hotmail.com	Finnmark